

↳ *Kemény Zsófia*

Responsabilité

Vasárnap reggel van,
elindulunk a templomba hárman,
te meg én sietnénk,
de a gyerek félúton megáll.
Már látszik a torony.
Azt mondja, hogy otthon hagyta az istent,
forduljunk vissza.
Erre dühös leszek.
Megmutattuk a templomot messziről,
de az nem volt neki elég, erre most mégis megáll.
Betegette volna az istent könyvjelzőnek
a Bibliába, amit a kezébe adtál, és akkor
nem felejthette volna el.
Ha dohányzik majd, furán fog lehamuzni.
Tanult szokás lesz,
amit nem tőled, hanem
valami Mestertől vesz át,
attól, akit évekig keres, hogy aztán
látványos jelenetben a mesterévé fogadja.
Nem fogja beismerni, hogy
elég lett volna hozzád fordulnia.
Te magasabb templomot mutattál volna
neki, aminek a tornya tényleg az égig ér.
És megtanítottad volna a jazz szeretetére is,
amiben sok munka van.
Nekem nehéz volt elindulni
a misére, nehezebb, mint neked,
én először jövök,
a gyerek pedig már induláskor eldöntötte,
hogy sosem érkezik meg.
Felelősségteljesen és jól átgondolva
indult el mégis, én nem erőltettem.
És most megállt,
és az isten nélkül nem megy tovább,
de vissza se fordul mégsem.
Visszaadja neked a bibliát,
de veled megy, akárhova.
A misére egyedül érkezem meg,
de azért örülök, hogy eljöttem.

Hagyjál

Itt vagyok, teszem a dolgom,
ne szólj bele „az érdekeemben”,
nekem itt most valakinek
növelnem kell az önbizalmát,
a feladatomban, az egyetlen, most ez.
Azonnal menni, ha mondja,
azonnal ugrani, ha menne.
Mindent, amit csinál, megdicsérni,
nagyon akarni őt.
El kell érnem, hogy ő ne akarjon,
hogy csak alig kavarogjon a fejében
minden velem kapcsolatos gondolata,
aztán lassan megálljanak ezek a gondolatok,
és egyáltalán, soha ne gondoljon rám.
Lefoglal, hogy ezt elintézzem,
rád most nincs időm,
szóval hagyd szépen abba
a megaláztatás szó ismételtetését,
ezzel csak azt mutatod, hogy nem értesz,
és végül is te magad aláazol meg,
hagyjál.

↳ Závada Péter

Ágyból, rádión

Ellenem voltál. Ez így legalább biztonságos, gondoltam, mint ágyból, rádión hallgatni a háborút. Betakaróztunk egy szomszédos ország borzalmába.

Aztán halottnak tettük magunkat, ki-ki tehetségéhez mérten. Állítólag a sebesült, kölykeit oltalmazó történelem elől menekültünk. Eldobni magad, meg se moccanni, visszatartani a lélegzeted — akkor talán békén hagy.

Gyerekkorom óta orrvérzős vagyok, újságoltam, meg, hogy, nézd, most is milyen szépen szivárog, mint az az elfogott, koszos adás annak a bosnyák partizánnak az adóvevőjéből.

A fekete mosogató

A fekete mosogató éjjel jön.
A konyhában áll, de nem is ő,
csak nyikorgó, zajos körvonalai.

Áll és drótkefével dörzsöl valami
odakozmált serpenyőt. Szereti hallani,
ahogy csikorog a fém a fémen.

Karcolásokat hagy a sötéten.
Elé kerülsz. Csak háta van,
mint a megbánásnak.

